

מאמר שבועי בדרכי עבודת ד' ועניני הזמן

מפי מרן פוסק הדור

הגאון רבי משה שטרנבוך שליט"א

פרשת פקודי תשפ"ב

כל מעשיך יהיו לשם שמים

"ואיתו אהליאב בן אחיסמך למטה דן חרש וחשב" (ל"ח, כ"ג).

"חרש וחושב" נכתב עם ו' החיבור, ולרמז שבה בשעה שהתעסק ב'חרש', היה 'חושב' מחשבות טהורות לעשות כרצון אבינו שבשמים. וזהו רמז לדורות לבעלי בתים המתעסקים במלאכתם לצורך פרנסתם, שגם בזמן העסק בענייני הפרנסה לא יסיחו דעתם מ"שוייתי ה' לנגדי תמיד" והיינו הן מהביטחון בקב"ה, והן שיזהרו מהאיסורים הנוגעים למסחר, כמו שקר וגניבת דעת ואיסור ריבית וכדו', וישתדלו לכוון במחשבתם שמתעסקים בפרנסה כדי לעשות רצון אבינו שבשמים, וכמוש"כ השו"ע (או"ח סי' רל"א) שיהיו כל כוונותיו לשם שמים, ואפילו דברים של רשות, יהיו כולם לשם עבודת הבורא או לדבר הגורם עבודתו.

וכן שמעתי בילדותי מהגאון הקדוש רבי אלחנן ווסרמן זצ"ל שמעיקרי עבודת האדם בעולם הזה הוא להפוך את הגשמיות לרוחניות. [וזכורני שהאריך להסביר לאמי ע"ה איך להפך גשמיות לרוחניות, שבשעה שהיא מתעסקת בעבודתה לצורך הפרנסה, תחשוב על הקב"ה ותבטח בו שיזמין לה ולבני משפחתה את כל צרכיהם, והרנין לב אלמנה והאריך להסביר לה איך מהפכים גשמיות לרוחניות, אלא שאני בילדותי לא זכיתי להבין כל אריכות דבריו בה].

במעלת וסגולת אמירת מאה ברכות

"מאת אדנים למאת הככר ככר לאדן" (ל"ח, כ"ז).

כתב בעל הטורים וז"ל "מאת האדנים. כנגד מיוסדים על אדני פז, וכנגדם תקנו מאה ברכות בכל יום", ע"כ.

ומבואר שמאת האדנים הם כנגד מאה ברכות, וביאור הדבר נראה דהנה ידוע שכל כלי המשכן רומזים על כל מצוות ודיני התורה וכפי שהאריכו הקדמונים שכל התרי"ג מצוות רמוזים בכלי המשכן, וכל כלי מכלי המשכן רומז על חלק אחר בקומת עבודת ה' הכללית. ולפי"ז הרי הדבר ברור שהאדנים שהם יסוד המשכן רומזים ומכוונים כנגד יסוד דת ישראל, ויסוד הדת הוא הרי האמונה, וכמו שאמרנו בגמ' במכות (כ"ד:): "בא חבקוק והעמידן על אחת, צדיק באמונתו

יחיה", ולכן מאה ברכות הם כנגד האדנים, כי תכלית אמירת מאה ברכות הוא לבוא לאמונה שלימה בהשגחה פרטית, ולא להסיח דעת מהאמונה שהקב"ה הוא אלוקינו שמנהיג אותנו ודואג לנו בכל פרט ופרט במשך היום, ונמצא שהם מכוונים כנגד מאת האדנים הבאים להעמיד את יסוד האמונה.

אמנם יש לידע שעיקר תקנת וסגולת מאה ברכות הוא לומר הברכות בכוונה, שהלא יסוד מצוות מאה ברכות למדו חז"ל ממה שנאמר (דברים י"ב) "ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה את ה' אלהיך", ודרשו חז"ל (מנחות מג"ע"ב) "אל תקרי 'מה' אלא 'מאה', מכאן שחייב אדם לברך מאה ברכות בכל יום", והרי שתכלית מאה ברכות הוא להביא את האדם ליראת שמים, ועניינו זה נעשה רק כאשר האדם מברך בכוונה מאה פעמים ביום, ובכל פעם הוא מכוון את שם ה' "אדון הכל", ושם אלוקים "בעל הכוחות כולם ומשגיח עלינו בפרטות", ובזה הוא זוכר את הקב"ה תמיד (כלשון הרמב"ם פ"א מהלכות ברכות ה"ג) ובא לידי יראת שמים ואמונה שלימה, אבל בלא כוונה אינו מקיים תקנת מאה ברכות כדן, ומאבד את סגולת מאה ברכות להביא ליראת שמים ולהינצל מכל צרה.

ובברכת המזון ראוי ביותר לזהר לברך בכוונה, שחיובה דאורייתא (כדאיתא בברכות כ"א ע"ב), ויש להשתדל לברך ברכת המזון מתוך סידור. ובספר החינוך (מצוה ק"ל) כתב "מקובל אני מרבתי, שכל הזהיר בברכת המזון מזונותיו מצויים לו בכבוד כל ימיו".

התקון בעשיית המשכן על ידי הכוונה הטהורה "כאשר ציוה ה' את משה"

"כאשר ציוה ה' את משה", (ל"ט, א').

בפרשה זו נאמר שמונה עשרה פעמים "כאשר ציוה ה' את משה" על מלאכת המשכן (וכמבואר בעל הטורים כאן), וראוי להבין למה הדגישה תורה כל כך שעשו "כאשר ציוה ה' את משה", ומהו החידוש הגדול בכך.

ויש לפרש בפשיטות, שהדבר בא להורות שבצלאל לא עשה את המלאכה כ"מהנדס" שעוסק רק בגוף המלאכה, אלא עשה "כאשר ציוה ה' את משה" - והיינו כפי שקיבל משה רבינו מהקב"ה עפ"י סוד מתוך כוונות וצירופי אותיות, וכמו שאמרנו חז"ל (ברכות נ"ה, ע"א) "יודע היה בצלאל לצרף אותיות שנבראו בהן שמים וארץ", [היינו משום שהמשכן וכליו רומזים לסודות עליונים וסודות מעשה

מכתב מרן שליט"א והבד"ץ דעיה"ק שלא לקנות סת"ם מסופרים ומגיהים שאין להם תעודה בתוקף

ההלכות, והלוקחים אינם יודעים ושמים לב רק ליופי הכתב, וגם אלו שנבחנו וקבלו כתב סמיכה ברבות השנים כשאין חוזרים על ההלכות כתיקונם באים לידי שכחה ח"ו.

אשר על כן ראוי לתקן תקנה גדולה ונחוצה כדלהלן: לסופרי סת"ם מתייגים ומתקנים: לא יהיו אדם לקרבה אל מלאכת שמים קדושה זו לכתוב לתייג ולתקן ספרי תורה, תפילין ומזוזות, אלא אם יש בידו תעודה בתוקף. למגיהים: כ"ש שלא יעסוק בהגהת ובבדיקת סת"ם, אלא אם יש בידו תעודת מגיה בתוקף. לסוחרי סת"ם: העוסקים במסחר סת"ם, הובטח להם ע"י חז"ל שהם בכלל אלו שיראו סימן ברכה כאשר עוסקין לשמה, היינו לזכות הרבים להיות המצוה מצויה אצל הצרכים לה (פסחים נ: וברש"י שם). עליהם לעמוד על המשמר לוודא שאינם חלילה בכלל מכשילי הרבים ע"י שמוכרים לצבור את מעשי ידי כותבים שאין בידם תעודת הסמכה בתוקף, או שמוסרים הסת"ם לבדיקה והגהה למגיהים שאין בידם תעודה בתוקף, לכן אסור לעשות מסחר בסת"ם שנכתבו או הוגהו ע"י מי שאינם מוסמכים בתעודה בתוקף.

ולכלל ישראל הקונים סת"ם: ואל כלל הצבור הרחב פונים אנו בקריאה, דעו, כל התיקון בענייני סת"ם בידיכם הוא, אנא חוסו על נפשכם ועל ממונכם, בבואכם לקנות סת"ם הבטיחו עצמכם שהסופר והבודק מאושרים ע"י "גוף מוכר ע"י גדולי הפוסקים" ובידם תעודת הסמכה בתוקף, הוו זהירים מלקנות סת"ם כעיור באפילה מעשי ידי סופרים שאין בידם תעודה בתוקף, עמדו על זכותכם לקבל בעד ממונכם את מה שאתם זכאים לו. שהרי ס"ת תפילין ומזוזות שאינם כשרים אין להם שום ערך, גם לא פרוטה אחת. קונה שאין בידו הכלים לוודא את כשרות ואיכות הסת"ם המוצע לו ע"י המוכר, יראה להסתייע במומחים בתחום זה. והשי"ת יהא בעזרנו ויגמור בעדינו, ולמזהיר ולנזהר שלומים תן כמי נהר, שובע שמחות ורב ברכות עד עולם אמכי"ר.

א.ה ידוע שהלכות סת"ם מרובים הם, ואם הסופר נכשל בחוסר הבנה או בשכחת אחד מההלכות המעכבות הרי הוא פוסל את הספר תורה תפילין ומזוזות, ולכן תיקנו גדולי האחרונים ובראשם הקדוש החתם סופר זצ"ל שלא יגש סופר למלאכת הקודש מבלי לקבל תעודת קבלה וסמיכה מגוף רבני מוסמך. והמנהג בבתי דינים דירושלים ובני ברק להגביל את כתב תעודת הקבלה לג' שנים בלבד, כדי שבכל ג' שנים יחזור הסופר על ההלכות ויעבור בכור המבחן, ובוה יוודא שלא ייצא שום מכשול מתחת ידו.

והנה עניין זה נוגע לכל הציבור ולא רק לסופרי סת"ם, מאחר שכל רוכש ספר תורה תפילין ומזוזות, צריך לבדוק תחילה שיש לסופר "כתב תעודה בתוקף", וב"ה בתקופה האחרונה חלה התעוררות בציבור בעניין זה, ובעקבות כך נבחנו סופרים רבים וקיבלו תעודות מגופים רבנים מוסמכים.

מרן רבינו שליט"א עורר על העניין במכתב מיוחד מטעם הבד"ץ דעיה"ק, להודיע את תקנת גדולי הדורות זצ"ל בעניין זה, ולהזהיר את הסופרים והמגיהים שלא יקרבו אל מלאכת שמים קדושה זו בלא תעודה בתוקף, ולסוחרי סת"ם שלא ימכרו לציבור סת"ם שנכתב על ידי סופרים שאין בידם תעודת הסמכה בתוקף, וכן לציבור הקונים שלא יקנו סת"ם מסופר שאין בידו תעודה בתוקף מגוף המוכר על ידי גדולי הפוסקים, וז"ל המכתב שנכתב ע"י הגאון זצ"ל הבד"ץ דעיה"ק ומרן רבינו שליט"א:

"כבר נודע בשערים דעת גדולי הפוסקים צוק"ל שהחמירו מאד והורו לסופרי סת"ם שלא יכתבו ללא כתב קבלה בתוקף, והדברים עתיקים ומפורסמים בספרי דבי רב ראשונים ואחרונים, וב"ה שבדורינו יש התעוררות גדולה לענין הסת"ם ע"י גדולי ישראל מאורי הדור האחרון צוק"ל אשר עשו תיקון גדול בתחום זה שיהיה כדת וכהלכה, ובני ישראל קדושים נתבעים ונותנים ומוזילים זהב מכיסם לתשמישי קדושה מהודרים ביופי והידור כראוי וכנכון.

אולם מה מאד יכאב הלב כי לאו כל אחד שמציג עצמו כסופר סת"ם יודע פרק בהלכות אלו, ויש כאלו אשר לא עברו בחינות כראוי ואינם יודעים עיקרי

מרכבה וסדרי מעשה בראשית, ולכן בשעת עשיית המשכן וכליו היה בצלאל צריך לכוון בכוונות גדולות וטמירות הנמצאים בסוד ה', וזה בא הכתוב להורות באומרו "כאשר ציוה ה' את משה" - שעשייתו לא הייתה כ'מהנדס' בעלמא, אלא עשה הכל מתוך כוונות וצירופי אותיות - כאשר ציוה ה' את משה.

ויש להוסיף עוד, שאע"פ שבמלאכת המשכן היו הרבה סודות וצירופי שמות עפ"י סוד, מ"מ לא הוסיפו כוונות וצירופים עפ"י דעתם ורצונם, אלא עשו הכל אך ורק עפ"י הציווי המדויק כאשר ציוה ה' את משה, ולא הוסיפו ולא גרעו מזה. **וזהו** לימוד גדול לדין לכוון בכל מעשה רק "כאשר ציוה ה'", וכמו כן יש בזה לימוד לצדיקים היודעים בסוד פנימיות הדברים שיזהרו לא לזוז מהכוונה היסודית "כאשר ציוה ה'".

גודל מעלת תומכי תורה

"וישם את המנורה באהל מועד נכח השלחן על ירך המשכן נגבה" (מ, כ"ד).

פירשו המפרשים שהמנורה רומזת על בני תורה שמאירים באור התורה, והשלחן רומז על תומכי תורה שמפרנסים ומביאים את לחמה של תורה, ועל

זה נצטוונו להניח את המנורה כנגד השלחן כדי שהמנורה תאיר על השלחן, וכלשון התנחומא (ויקהל ז') "משעשה את השלחן עשה את המנורה שתהא מאירה על השלחן הוי כטכסין של מלכים עשה אותה", ולהורות בזה שתומכי תורה זוכים לקבל ולהינות מאור התורה, ואיתא בספרים (יערות דבש דרוש א' וכ"כ הג"ר יצחק אלחנן ספקטור) שסגולת התורה שעומדת כתבלין לנצח היצר הרע עומדת גם לתומכי תורה, וכידוע שבעולם הבא יזכו תומכי התורה למקום מיוחד בסמוך לתלמידי חכמים, ויזכו הם בעצמם לדעת ולהבין את התורה הקדושה, כיון שהם נחשבים כשותפים עם לומדי התורה.

ומצאנו על אחד מהתנאים שנקרא שמו "שמעון אחי עזריה", ובגמ' בסוטה (כ"א ע"א) מבואר שהיה שמעון עוסק בתורה, ואחיו עזריה היה מספיק לו כל צרכיו, והרי מבואר בזה דבר נפלא עד כמה נחשב אחיו שותף יחד עמו בתורתו, שכאשר מזכירים שמועה בשם התנא הקדוש שמעון, הזכירו יחד עמו את עזריה אחיו שתמך בו, כיון שעזריה שתמך בו נחשב כשותף יחד עמו, ולכן השמועה מתייחסת אחר שניהם כאחד. אמנם זהו דווקא באופן שתומך בו בשמחה ובעין נדיבה, ויודע את גודל חשיבות הדבר להחיות את לומדי התורה, ובזה הוא נעשה שותף גמור בתורת הת"ח, ונחשב בשמים כתלמיד חכם ממש.

דברים שנאמרו אודות חובת התפילה והתשובה לאחר פרוץ המלחמה בין רוסיה לאוקראינה

ועובדא ידענא שבימי המצור בארץ ישראל בשנת תש"ח, בשעה שכולם היו באימה מצבאות הערבים שהתאחדו יחד ללחום נגד היהודים בארץ ישראל, אמר מרן הגר"ז זצ"ל, שהעצה היחידה היא לומר תהילים, והוסיף: תראה שהקב"ה ישמע את התהילים שלנו, ומנהיגי החופשיים יתקשו שזהו גבורתם, (וכך אכן היה, שעם סיום המלחמה היו הם מתפארים כאילו הם הגבורים ניצחו בגבורתם ולא ה' פעל כל זאת), אבל אנחנו יודעים שהכל תלוי רק ביד ה', והתהילים והתפילות שלנו הם מצילים אותנו מידיהם.

והוסיף מרן זצ"ל והטעים את הדברים באומרו: "וכי אתם סבורים שהתותחים והטנקים והמטוסים הם הפציצו, לא מיניה ולא מקצתיה, הרי 'חזית המלחמה' נמצאת למעלה בשמים, וכיון שאנו ניצחנו בחזית האמיתית בשמים על ידי כח התפילה, ממילא נעשה להם קל במלחמה למטה".

ובגמ' בברכות (י"ב ע"ב) איתא "כל שאפשר לו לבקש רחמים על חבירו ואינו מבקש נקרא חוטא. שנאמר גם אנכי חלילה לי מחטא לה' מחדל להתפלל בעדכם", ושמעתי בשם הגר"א מ"ש שך זצ"ל שביאר הדברים שאין זה רק חטא בין אדם למקום, אלא החטא הוא בין אדם לחבירו, והוכיח כן ממה שאמרה שרה לאברהם אבינו (בראשית טז, ה) "חמסי עליך", ופירש"י שם "כשהתפללת להקב"ה לא התפללת אלא עליך, והיה לך להתפלל על שנינו והייתי אני נפקדת עמך", והרי מבואר שיותר לכעוס על חבירו אם לא התפלל עלי, ומוכח מזה שהוא נחשב כמי שעומד על דם רעו ויכול להצילו ואינו מצילו, ולכן הוא רשאי לכעוס עליו על שלא התפלל, עכ"ד. ויש ללמוד מזה שאם מתחזק להתפלל להצלת אחרים, הרי הוא ממש כמו המציל את חבירו מטביעת הנהר, ובוודאי לעתיד לבוא יראו לאדם כמה הוא סייע והציל ע"י התפילות והזעקה והתשובה מעומק לבו.

◇ ◇ ◇

והנה כבר אמרו חז"ל (יבמות ס"ג ע"א) "אין פורענות באה לעולם אלא בשביל ישראל", וביאור העניין שהפורענות שמביא הקב"ה לעולם הוא כעין 'קריאה' ובת קול משמים לבני העולם להתעורר בתשובה, ולכן הדבר פשוט שהפורענות באה רק בשביל ישראל, שהלא אין הקב"ה מדבר אלא עם עמו ישראל, ואליהם הוא קורא, ורק להם יועיל קריאה זו, ולא לאומות העולם שהולכים בשרירות ליבם ואינם מתעוררים על ידי הפורענות לשוב בתשובה, ומי שאינו "שומע" את ה'יבת קול" יש לו לחוש על טהרת נשמתו.

ולכן בשעה זאת בעת התגעשות העולם כאשר שתי ממלכות גדולות נמצאים במלחמה גדולה זו כנגד זו, יש לנו לראות בזה כבת קול הקורא לנו משמים להתעורר ולשוב אליו - "קול דודי דופק פתחי לי אחותי רעיתי", כי כל הקורה בעולם בין בארץ ובין בחו"ל הוא רק עבורינו כדי שנתעורר לתשובה ושיפור המעשים.

וכבר הזהיר הר"ן בדרשותיו (דרוש השישי) שאם אין אנו מתעוררים כאשר הקב"ה עושה פורענות במקום רחוק, אז הפורענות מתקרבת לאט לאט למקום קרוב יותר ה"י כדי לעורר אותנו, והוסיף שם הר"ן דבר נורא וז"ל "ואין ספק כי מי שרואה כל אלו התלאות אשר הם באמת התראות השם יתברך, ועודנו מחזיק בדרךנו אשר דרך בה, הוא כמי שעובר עבירה וקיבל עליו התראה, שהתיר עצמו למיתה מכאן ואילך", עכ"ל, והשי"ת יזכנו לשוב אליו בתשובה שלימה ולעשות רצונו בלב שלם, ובקרוב נזכה לביאת משיח צדקינו אכ"ר.

א.ה. כאשר רוחות מלחמה נושבות בעולם ה", ורכבות מאחב"י תושבי אוקראינה נמצאים בסכנת חיים, ואף רבים הוצרכו לנדוד ממקומם ונעשו פליטי מלחמה, ומלבד זאת יש חשש מהמשך ימי המלחמה כשאישי אינו יודע מה ילד יום והיאך יסתיים הדבר, עורר מרן שליט"א אודות חובת כל יחיד להעתיק בתפילה ולומר פרקי תהלים רגלי המצב, ועל חובת התשובה בעת הזאת שכן כל המלחמות בין הגוים נעשים רק עבור ישראל כדי שיתעוררו לשוב בתשובה. כמו כן הורה מרן שליט"א לבני ישיבתו הק' לומר ב' פרקי תהלים [שיר המעלות ממעמקים, ומשכיל לדוד] לאחר תפילת שחרית מנחה וערבית, וכמו כן לומר אבינו מלכנו בשני חמישי.

בנותן עניין לציין כי בניחום אבלים השבוע אצל כ"ק האדמו"ר מתולדות אהרן שליט"א ביושבו שבעה על הסתלקות רעייתו הרבנית הצדקנית ע"ה, נסובה השיחה על הצרות הקשות הפוקדות את ישראל מבית ומחוץ רח"ל, וכ"ק האדמו"ר התו"א שאל קמיה מרן רבינו שליט"א על מה צריך להתעורר ולעורר בעת הזאת, והשיב לו רבינו כי יש לעורר על חובת התפילה על צרת ממות אלפי יהודים בעקבות המלחמה, וכלשונו: "מאות אלפי יהודים נמצאים בסכנה, ואיך נוכל לעמוד מנגד ולא להתפלל, והלא צריכים להיכנס לבית הכנסת לאמירת תהילים ולהרבות בתפילה. ולפני המלחמה אם רק יהודי אחד היה נהרג בפולין, אלפים היו נכנסים לבית כנסת להתפלל".

כ"ק האדמו"ר מתולדות אהרן שליט"א ציין לדברי חז"ל הידועים (סנהדרין צ"ז ע"א) כי בשנת שביעית לפני ביאת משיח יהיו מלחמות, ובה נסובה השיחה על הדרכים היאך להמתיק הדינים ולבטל הגזירות, ומרן שליט"א השיב כי גם יחידים יש בכוחם לבטל הגזירות וכמוש"כ (איוב ל"ג, כג-כד) "אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלף להגיד לאדם ישרו, ויחננו ויאמר פדעוהו מרדת שחת מצאתי כפר", אך כל זאת רק בתנאי שיתפללו בתחנונים ובדמעות, ועי"ז נזכה לקיום הפסוק "ויהפוך ה' אלוך לך את הקללה לברכה כי אהבך ה' אלוךך".

ולהלן הכאנו הדברים שנאמרו השבוע על המצב:

"בדורות הקודמים בעת צרה כזאת היו הבתי כנסיות מלאים מיהודים שהתעוררו לבוא להתפלל ולעורר רחמי שמים על המצב, ולבושה ממש ייחשב לנו אם אין אנו מתעוררים להרבות בתפילה ורחמים ותחנונים להצלת מאות אלפי יהודים הנמצאים בסכנה, ומי שאינו מתפלל הרי זה דרך אכזריות, שמוכיח בזה שלא איכפת לו מצרות אחיו, ומאיך מי שמתפלל שכרו רב מאוד.

ואף שהדבר ברור שהתורה מגנא ומצלא, אבל טעות היא לחשוב שבעת הזאת די להתחזק בתורה בלבד, שהלא מקראות מפורשות יש בהרבה מקומות שבעת צרה מחויבים אנו לצעוק בתפילה לקב"ה, וכן פסק הרמב"ם (פ"א מהלכות תעניות) "מצות עשה מן התורה לזעוק ולהריע בחוצרות על כל צרה שתבא על הצבור וכו', ואם לא יזעקו ולא יריעו אלא יאמרו דבר זה ממנהג העולם איבע לנו צרה זו נקרה נקריה, הרי זו דרך אכזריות וגורמת להם להדבק במעשיהם הרעים, ותוסיף הצרה צרות אחרות", עי"ש. וא"כ בשעה כזאת שרבבות יהודים נמצאים בסכנה גדולה הרי בוודאי החובה מוטלת עלינו להרבות בתפילה ולומר תהלים בכל יום, ועל כל אחד ואחד לפשפש במעשיו ולעשות תשובה ולחשוב ש"בשלי הסער הזה" ולב יודע מרת נפשו במה יש לו להתחזק.

התורה והברכה לידידינו אשר זכות הפצת המאמר בעיר בני ברק מידי שבוע נוקפת לזכותו, יזכהו השי"ת לראות ברכה והצלחה בכל מעשה ידיו ולרוות נחת מיוצ"ה, ויקיים בו הברכה "אורך ימים בימינו בשמאלו עושר וכבוד".

נדבת ידידינו עוז הרה"ח ר' פנחס לויפער הי"ו (מאנסי) לע"נ הרבנית הצדקנית מרת הינדא בת הרה"צ ר' נפתלי צבי ע"ה אשת חבר כ"ק אדמו"ר מתולדות אהרן שליט"א

נדבת ידידינו עוז העומד לימינינו הרב מורי בנק שליט"א ממקורבי מרן שליט"א לעילוי נשמת אביו אליהו בן יהודה לייב הלוי ואמו בלומא יעטא בת יצחק יעקב הלוי ז"ל